Novembre, un minut de silenci

Novembre és un temps de paisatges aspres, d'hores curtes i horitzons confusos. De cop ens entra la necessitat de canviar-nos de roba, resquitem de l'armari els pantalons de pana, els mitjons gruixuts, els anoracs del Decathlon i la bufanda que ha dormit plàcidament durant mesos al fons del calaix. Mirem al nostre voltant i ens adonem que els colors han desaparegut, els grocs i els vermells dels arbres han volat amb la primera ventada i el blau del cel només dura unes hores penjat del firmament.

Arribem a l'onzè mes amb el calendari gastat i rebregat, tot just queden un parell de fulls i s'aguanten en equilibri precari. Tot allò que havíem de fer ja ho hem fet o es va deixant pel gener, quan la terra estigui més dura i es pugui trepitjar fort. Ara la realitat és humida i trista, tova i desguarnida, novembre i el desembre també, encara que ho vulguem embolcallar amb paper de regal i amb un discurs de desitjos envescats. I és que només el vesc, de natura parasitària, continua permanentment verd.

La poeta americana Emily Dickinson deia que novembre és la Noruega de l'any. De fet, si seguim la lògica de la cultura anglosaxona, ja té raó, perquè els rens del pare Noel provenen de Lapònia, que està una miqueta més lluny i allà les nits de novembre duren fins al mes d'abril. Però ara és novembre que ens té atuïts i abduïts, encara que ja comencin a ressonar els cants de sirena del Nadal mercantil. Novembre amb tots els seus ets i uts, els seus articles circumstancials i tots els pronoms febles que s'esmunyen pels embornals.

A Europa, des de fa 99 anys, en el mes de novembre es recorda els caiguts de la Gran Guerra amb un minut de silenci. Els francesos ho fan a la tomba del soldat desconegut sota l'Arc de Triomf i els anglesos ho evoquen al cenotafi de Whitehall amb una flor de paper a la solapa. Són com aquelles roselles que florien en els camps de Flandes, entre la metralla escampada durant cinc novembres sagnants i que marcaven els indrets on descansaven els fills d'una Europa que no ha arribat mai a comprendre del tot el preu que es continua pagant pel seu benestar.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/11/15/novembre-minut-silenci/879414.html?utm_source=rss